

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і Святее Воскресіння Твоє славимо!»

Третя неділя Великого посту називається Хрестопоклонною – від поклоніння Хресту розіп'ятому на ньому Господа нашого Ісус Христа. Сьогодні ми слухали читання Святої Євангелії про несення кожним із нас свого власного хреста, тобто страждань і скорбот, які трапляються на нашому життєвому шляху, і які є пов'язані з вірою Христовою. *“Хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, і візьме хрест свій, і за Мною йде”*, - сказав Господь. *«Бо яка користь людині, коли вона придбає ввесь світ, а душу свою занастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?»* (Мк.8,34-36).

Який викуп дасть людина за свою душу? За словами Ісуса Христа, душа кожної окремої людини має велику вартість – душа дорожча за всі скарби цього світу. І коли ж таку велику вартість має душа кожної окремої людини, то яку ж безмежну вартість може мати душа окремого народу! Чи може бути щось дорожче в народі як його душа?

Ми часто запитуємо, що це таке – душа окремого народу? Душа окремого народу є перш за все: його віра, його церква, його мова, його освіта, його творчість, взагалі всі ті його духовні здібності, якими окремий народ себе виявляє, всі ті його духовні скарби, які народ набуває і вкладає їх в скарбницю духовного життя.

Життя кожної окремої людини дуже коротке, так як рослина, що так скоро минається. Тільки деякі люди залишають після себе сліди в життю людства. А народ же живе сотні, тисячі літ, і коли він хоча би трошки дбає про свою душу, то він залишить по собі дуже помітний слід серед всього людства. Ось чому таку велику вартість має душа окремого народу.

А чи ж можна замінити душу окремого народу? Неможно і дійсно нічим. Той народ найбільш нещасливий, який не знає, не розуміє своєї душі, не дбає про неї. Бо не кількість народу, не багатство його землі, а душа народу дає йому найбільше вартості і в Бога і в людей.

І через це Ісус Христос сказав окремій людині: *«Не збирайте собі скарбів на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають, а збирайте собі скарби на небі, де не міль, ні іржа не їсть, де і злодії не підкопують і не крадуть»* (Мт.6, 19-20).

На цьому світі є народи, які вже втратили і землю і волю, в яких злодії до всього докопалися і все забрали, але душі своєї вони не занастили, і тільки своїми духовними скарбами живуть на світі і цими ж духовними цінностями здобувають собі і силу і повагу між другими народами.

Здається, найбільш яскраво виявлюється вартість народньої душі в тяжкому житті нашого рідного українського народу. Милосердний Господь обдарував наш народ великими

духовними здібностями, наш народ відродив свою рідну церкву, шанував свою рідну мову, дбав про свою рідну освіту і за часи вільного життя назбирав собі багато духовних скарбів.

Недруги побожного українського народу намагались перш за все знищити душу нашого народу, знищити його рідну церкву, його мову, його освіту, а до наших недругів ще й приєдналися «свої добрі люди», які топчуть свої рідні скарби, які за словами Тараса Шевченка – з своєї рідної матері знімають полатану сорочку.

Але за свою душу більшість українського народу боролася і вперто бореться, бо ця більшість українського народу, розуміє слова Ісуса Христа, що народньої душі нічим не можна замінити – ні канонами, ні газовими угодами, ні земними скарбами.

В історії нашої держави прийшлося українському народу, в боротьбі за свою душу, позбутися багатьох скарбів: тимчасово було зломано волю нашої церкви, наші недруги з своїми помічниками намагались замінити душу українського народу чужою – були часи коли хотіли скасувати українську мову, були часи коли хотіли замінити нашу тисячолітню культуру і тепер хочуть переледцювати нашу брабратківську віру – якоюсь чужою, канонічною, аби тільки не своєю.

Як тяжко здійснились слова Ісуса Христа відносно земних скарбів на нашій Україні і тут в Діаспорі. Як багато цих скарбів і міль і іржа поїла і злодії підкопались і пограбили. Ще більш сумно стає, що серед нашого ж народу, найбільш його верхи – церковні і світські провідники захитались, намагались і намагаються занапастити душу українського народу. Вони хочуть продати наші духовні скарби москалям, туркам та кому небудь, які прикривають свої хижацькі бажання словами канонічності та великодержавності.

Наш український народ пережив тяжкі часи опресивного панування наїздників і в цих неймовірних обставинах зберіг чистоту своєї душі, не занапастив її. Сьогодні, більше як ніколи, в ці тяжкі часи випробування ми мусимо внести свій внесок у закріпленні чистоти української душі.

Ми українці, проживаючи поза межами нашої Батьківщини, є впливовою частиною великого відродження нашої Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату, в наших храмах лунає наша рідна мова, ми споріднені з Україною, і в певній мірі захищаємо чистоту душі українського народу. Той хто відречеться від своєї рідної церкви і свого рідного народу той занапастить свою душу.

На жаль, деякі люди, для свого власного земного добра, зріклися своєї рідної церкви, стали наймитами і союзниками опресорів українського народу. Про таких людей Ісус Христос сказав: *«Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Анголами святими»* (Мк. 8, 38).

Ми сьогодні бачимо, що між нашим народом є такі, що соромляться своєї Рідної Церкви, соромляться своєї Рідної Матері, соромляться своєї Рідної Мови. Але Бог їм

Суддя! *«Істинно, кажу вам, є деякі між присутніми тут, що не зазнають смерти, аж поки не побачать Царство Боже, що прийшло в силі»* (Мк. 9, 1).

Слава Милосердному Господеві Богу нашому, що між нами є багато таких, що побачили це величне Царство Боже, що прийшло в силі вже й до нашого народу. Це є вірні нашої Святої Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату, це є Ви, що прихилиєтеся до Христа, пригортаєтеся до Рідної Матері Церкви, а нами Христос утішається перед Анголами і Отцем Своім. Ми будемо нести свій власний хрест, а не чужий, це означає, що ми повинні бути терпеливими і любити свого ближнього, ми повинні прощати провини тим, які перед нами провинилися, якщо в дійсності ми щиро молимося, а не деклямуємо молитву Господа Бога нашого “Отче Наш”.

Ми дякуємо Всевишньому, що між нами є багато таких, що розуміють слова істини, одночасно ми вдячні Вседержителю, що Він обдарував наш український народ великими духовними здібностями-скарбами, затвердив нашу Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату, відновив нашу рідну мову і дав вільне життя українському народові.

Ми вдячні Милосердному Господу Богу нашому, що ми є частиною того віруючого народу, яка зберігла свою душу від вічної загибелі.

Отже, дорогі мої, ми вдячні Господу Богу нашому і Пречистій Діві Марії, за дарування нашому многострадальному народові небесних скарбів, яких уже ні міль ні іржа їх не з’їдять і ніхто їх від нас уже не відбере!

Амінь.